

blive fastsat som gældende for Indskud paa Kontrabog i Sparekasser“. Dette Stykke i Lovforslaget er indsat for at aabne en vis Mulighed for, at man kan sætte en Grænse for, hvad der fra Bankernes Side kan ydes i Rente for Indskud, og jeg tror, at mange ærede Medlemmer af dette høje Ting vil være enig med mig i, at der i alt Fald har været Tider, hvor det havde været meget ønskeigt, om man havde begrænset Bankernes Mulighed for at trække Kapitaler til sig ved at lokke med høje Indskudsrenter og Bonus, og hvad der ellers kunde lokkes med. Jeg tør nok, jeg kan sige, at den Krise, vi havde herhjemme i 1907—08, i ikke ringe Grad netop havde Forbindelse med dette, at Bankerne lokkede med høje Indskudsrenter og Bonus og andre Ydelser. Adskillige Gang har den Tanke været fremsat, at man for Sparekassernes Vedkommende burde sætte en Grænse for Indlaansrenten, og det, der nu er foreslaaet i dette Lovforslag, er jo det, at der ogsaa skulde sættes en Begrænsning for Renterne eller Bonus af Indskud paa Bankbøger, hvad jeg finder meget rimeligt. Men dette Stykke har Udvalget altsaa foreslaaet skal udgaa. Det synes vi fra vor Side ikke, der er nogen Grund til, og vi vil ikke være med til at stemme dette Stykke ud. Jeg skal indrømme, at det maaske ikke vilde faa stor Betydning i dette Øjeblik, om det stod der, navnlig ikke efter, at Udvalgsbetænkningen angaaende det Lovforslag der er fremsat om Sparekasser, har set bort fra at træffe en saadan Bestemmelse i denne Lov angaaende Indlaansrentens Størrelse, men jeg vil alligevel ikke være med til at stemme dette Stykke ud her, for det kunde dog være, at der ogsaa for Sparekassene senere blev fastsat en saadan Regel, og i sa Tilfælde vilde den ogsaa komme til at gælde for Bankerne. Vort Standpunkt til dette Forslag er altsaa det, at vi ikke kan stemme for at slette denne Bestemmelse hvad vort Ændringsforslag viser.

Ødføreren (Dalsgaard): Den Programtalaise, om jeg saa maa sige, som det ærede 3 Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) atter i Spidsen for sin Tale, nemlig at Forslaget med Bank- og Sparekasselovens Behandling burde være, at Sparekassernes kunde blive solide og Bankerne likvide, an jeg i al Almindelighed dele. Dog maa jeg gøre den Tilføjelse, at man maa ikke binde disse Institutioner saa stærkt, at en alfor stor Del af Landets Kapital faar en roduktiv Anvendelse til Skade for Landets Jandel og Omsætning, som disse Kapitaler altsaa bliver unddraget. Naar det

ærede Medlem mente — saadan forstod jeg ham i alt Fald —, at Grunden til, at Grundejerbanken og Detailhandlerbanken m. fl. i 1908 gik paa Knæene, var, at de ikke var tilstrækkelig likvide, er det maaske rigtigt nok; men de var sikkert ikke tilstrækkelig likvide heller efter Lovforslagets Bestemmelser, saaledes som de nu foreligger, altsaa de Bestemmelser, der tænkes at skulde gælde med Hensyn til Bankers Likviditet. Havde de været likvide efter dette Lovforslags Bestemmelser, tror jeg heller ikke, de var gaaet paa Knæene just af Mangel paa Likviditet — maaske var det sket af andre Grunde, det skal jeg ikke udtale mig om. Men jeg tvivler om — jeg kan ikke huske det i Øjeblikket, og jeg har ikke set det efter —, at disse Banker laa inde med store Beholdninger af let realisable og let belaaelige Papirer, at de laa inde med store Beholdninger af Kreditforeningsobligationer eller Statsobligationer. Jeg tvivler indtil videre om det, og det var vist det, der blandt andet var deres Mangel. For øvrigt har det jo ikke blot været Bankernes Likviditet, det har været galt med tidligere, men ogsaa Sparekassernes Soliditet; men disse gamle Skader finder jeg ingen Anledning til at komme nærmere ind paa.

Jeg skal saa sige et Par Ord om Mindretallets Ændringsforslag og først om det af det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) udførligt begrundede Ændringsforslag Nr. 5 til § 11, omhandlende netop Bankernes Likviditet. Forskellen imellem Mindretallets Forslag til at sikre Bankernes Likviditet og Lovforslagets tilsvarende Bestemmelser er — naar Flertallets Forslag vel at mærke bliver vedtaget, altsaa Nr. 6 til § 11 — for det første det, at Mindretallet vil have de 15 pCt., som skal være likvide, beregnet ikke blot i Forhold til det Beløb, som det paahviler Banken at betale paa Anfordring, men ogsaa i Forhold til det Beløb, som det paahviler den at betale med faa Dages Opsigelse, medens Lovforslagets § 11 vil have de 15 pCt. beregnet alene efter det først nævnte Beløb, det, der paahviler Banken at betale paa Anfordring. Hvor megen Vægt der maa lægges paa, at Mindretallet som Grundlag for Likviditetsberegningen medtager foruden Anfordringsmidler ogsaa de Beløb, som kan fordres betalt med faa Dages Opsigelse, tør jeg ikke udtale nogen Mening om; men jeg skal om dette Forhold kun bemærke, at jeg synes ikke, det er godt Lovsprog at tale om „faa Dages Opsigelse“. Thi hvad er